

ODLAZI, SOTONO!

1. nedjelja korizme, A

Na nevjerojatne stvari nalazimo u „crnim kronikama“. Ubojstva, prijevare, izdaje... Radi nekih sebičnih prohtjeva čovjek laže, krađe, čini nepravdu i nasilje, ne vidi potrebe i suze drugih. Stvarno, zapitamo se: u kakvom mi to svijetu živimo? Doista, koji puta stvarno možemo govoriti o tajni zla. Jer, kako je moguće da čovjek učini zlo: da duboko povrijedi bližnjega, pogazi ljubav, izigra povjerenje? To je tajna, tajna zla i zloporabe ljudske slobode.

Evo, prvi su ljudi sagriješili. Tek tako, iz objesti, iz znatiželje. Tako su brzo zaboravili da ih je Bog stvorio na svoju sliku, sebi slične, da mu budu prijatelji. Zaboravili su da ih je bog postavio iznad svega stvorenoga. I onda, već prvom prigodom, pokazuju nezahvalnost i nevjeru. Tako su brzo počeli misliti da ih Bog zapravo želi izigrati. Stoga su povjerovali napasniku koji ih je upravo u to uvjeravao. Prestupili su zapovijed i otkrili svoju bijedu i golotinju. Sjećam se: još kao dijete na vjeronauku mislio sam kako je to bilo ludo i nezahvalno i kako bi nam sada svima bilo lakše da oni nisu sagriješili. Kako je to moguće? Tajna. Bog jedini zna odgovor.

Čini mi se, međutim, da barem djelomično možemo otkriti uzroke toga zla. O tome nam govori prvo čitanje i evanđelje. Naime, prvi su se ljudi *upustili u razgovor sa Zavodnikom, počeli su očijukati sa Sotonom*. Kad su počeli s njime raspravljati, kad su dopustili da on vodi razgovor, propast je već bila na vidiku. I tako je i bilo. Upravo tako. Kad čovjek počne razglabati i razmišljati o grijehu, kad počne umovati: „Samo da pokušam, samo još ovaj put...“, vrata su propasti već otvorena.

Upravo se u tome Isusov postupak bitno drugačiji. Isus - a to nam je za pouku! - ni u čemu ne daje Sotoni za pravo. Ne dopušta ni najmanju nagodbu, ni najmanje odstupanje, makar se Sotona uporno služi navodima iz Svetoga pisma. I, sjetimo se, na koncu Isus veli: „*Odlazi, Sotono!*“ Sjećamo se kako je tako jednom prilikom Petar na sličan način počeo govoriti kako Isus ne bi smio prihvatiti svoju otkupiteljsku smrt. Isus je i njemu tvrdo rekao. „*Nosi se od mene, Sotono, na sablazan si mi, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!*“

Treba li nam još nekog velikog tumačenja, pa da spoznamo vlastitu tugu i vlastitu bijedu? Upravo tu padam. Dopuštam da zlo ulazi k meni „na mala vrata“, preko malih stvari, u malim količinama. I onda i ne opažam kako me zlo sve više obuzima. Evo primjera. U počecima sam si dopuštao tek tu i tamo neku psovku. A danas? U počecima bih znao izreći tek poneku laž. A danas? Svome bližnjem, onom najbližem, bračnom drugu, roditelju, djetetu, bratu znao bih tek ponekad reći neku grublju riječ. A danas? Prije sam tek izrijetka propuštao misu, kad sam baš bio bolestan. A danas? Slično je kad je u pitanju i post i molitva i ispovijed... A što da kažemo kad je u pitanju alkohol, lijenost, sklonost ogovaranju, bludnost, loše misli... Sva su ta zla ušla u mene, a da nisam ni primijetio. I postala su dio mene...

Korizma je. Recimo odlučno „Ne!“ svakome zlu. Bog nam daje tu snagu, baš kao što je dao tolikim velikanima. Recimo s Isusom: „*Odlazi, sotono!*“ I gle: anđeli će nam služiti.

Zvonko Pažin